

Συντονιστική συνομιλητών

**"Αρχισε η αντίστροφη μέτρηση στα ΑΕΙ"
(«Καθημερινή», 1/2/2007)**

Μας είχαν προετοιμάσει: όπου να 'ναι θα σημάνει στα ΑΕΙ η ώρα της «σιωπηρής πλειοψηφίας». Αφού οι φοιτητές της ΔΑΠ δεν κατάφεραν να σπάσουν τις καταλήψεις, η σκυτάλη πέρασε στο κίνημα των «υπεύθυνων καθηγητών»: τη «Συντονιστική Επιτροπή των Πανεπιστημιακών Κινήσεων Πρωτοβουλίας για τη Μεταρρύθμιση και Αναβάθμιση του Πανεπιστημίου», οκτώ μέλη της οποίας συναντήθηκαν την 1η Φεβρουαρίου με την υπουργό Παιδείας και εν συνεχεία έδωσαν συνέντευξη Τύπου, απαιτώντας το «άνοιγμα των πανεπιστημίων» και την άμεση ψήφιση μιας εικοσάδας «μεταρρυθμίσεων» που σε μεγάλο βαθμό ταυτίζονται με τις εξαγγελίες του υπουργείου. Όπως ανακοινώθηκε, η «Συντονιστική» εκπροσωπεί 991 («περίπου 1.000») καθηγητές.

Η υποδοχή της υπήρξε αυτονόητη. «Η πλειονότητα των πανεπιστημιακών δασκάλων διαφοροποιείται εμφατικά από τη συνδικαλιστική ηγεσία της ομοσπονδίας πανεπιστημιακών (ΠΟΣΔΕΠ), η οποία εμμένει να αρνείται τις αλλαγές στα ΑΕΙ», διακήρυξε π.χ. πρωτοσέλιδα η «Καθημερινή» (1.2.07), ενώ ακόμη πιο εύγλωττη ήταν η «Βραδυνή» της επομένης: «Η αντιδιαστολή του προχθεσινού άτονου, άνευρου και μικρού σε αριθμό διαδηλωτών συλλαλητηρίου, με τη δυναμική πρωτοβουλία των περίπου 1.500 πανεπιστημιακών που γυρνούν την πλάτη στη στείρα άρνηση μερίδας συνδικαλιστών της ΠΟΣΔΕΠ, είναι χαρακτηριστική της δυναμικής που αναπτύσσεται μέσα από τις ίδιες τις ανάγκες της Παιδείας». Βέβαια, ούτε 991 πανεπιστημιακοί αποτελούν «πλειοψηφία» στους περίπου 7.800, ούτε μια υπογραφή είναι συγκρίσιμη με τη συμμετοχή σ' ένα συλλαλητήριο. Το πρόβλημα όμως του «κινήματος των χιλίων» δεν περιορίζεται στις συνήθεις δημοσιογραφικές υπερβολές.

Κατ' αρχάς, το όλο διάβημα βασίστηκε σε μια μικρή «επικοινωνιακή» απάτη: δεν υπάρχει κανένα ενιαίο κείμενο 991 πανεπιστημιακών, πολύ περισσότερο εξουσιοδότηση προς τους 8 συγκεκριμένους καθηγητές να διαπραγματευθούν με το ΥΠΕΠΘ. Το μαγικό νούμερο των 991 προέκυψε από το άθροισμα 763 και 275 ατόμων που υπέγραψαν πέρυσι δύο διαφορετικά κείμενα, μείον 47 που έχουν υπογράψει ταυτόχρονα και τα δύο. Σ' αυτά προστέθηκε ένα τρίτο, που υπογράφεται μόνο από το συντάκτη του.

Μάταια θ' αναζητήσει κανείς σ' αυτά τα τρία κείμενα την προγραμματική βάση κάποιου συνεκτικού «κινήματος». Εντυπωσιακή είναι άλλωστε η εκ μέρους τους παράκαμψη του μείζονος διακυβεύματος της τρέχουσας αναμέτρησης. Το πρώτο περιορίζεται στην έκκληση ν' αλλάξει ο νόμος πλαίσιο με «αφετηρία διαβούλευσης» τις προτάσεις του ΥΠΕΠΘ, χωρίς την παραμικρή αναφορά στο άρθρο 16. Το δεύτερο υποστηρίζει παρεμπιπτόντως ότι τα ιδιωτικά ΑΕΙ «αποτελούν περιθωριακό ζήτημα». Όσο για το τρίτο κείμενο, ισχυρίζεται ότι «ένα ισχυρό θεσμικό πλαίσιο σεβαστό απ' όλους θα καταστήσει το φαινόμενο απολύτως περιθωριακό». Παραμένει έτσι αμφίβολο πόσοι από τους 991 υπογράψαντες αναγόρευσαν αυτόματα τους διακινητές των αντίστοιχων κειμένων σε εκπροσώπους τους, εξουσιοδοτημένους να διαπραγματεύονται στο όνομά τους εφ' όλης της ύλης. Οι δημόσιες πάντως διαφοροποιήσεις περιορίζονται, μέχρι στιγμής, στα δάχτυλα του ενός χεριού.

Κι όμως, ουσία του εγχειρήματος ήταν ακριβώς αυτή: η επικοινωνιακή υποκατάσταση ενός νόμιμου σωματίου, η διοίκηση του οποίου έχει εκλεγεί με τις συνήθεις εγγυήσεις της δημοκρατικής νομιμότητας (προγραμματική αντιπαράθεση, μυστική ψηφοφορία) από ένα νεοπαγές υβρίδιο χωρίς οποιαδήποτε θεσμική νομιμοποίηση, με άπλετη όμως προβολή από τον προπαγανδιστικό μηχανισμό τόσο της κυβέρνησης όσο και των ιδιωτικών συγκροτημάτων που φιλοδοξούν να ηγεμονεύσουν στο χώρο των «μη κερδοσκοπικών» ΑΕΙ. Όπως εξηγεί περιχαρές το «Βήμα» (1.2.07), «η υπουργός Παιδείας βρήκε επιτέλους τους συνομιλητές που επί μήνες αναζητούσε».

Καθόλου περίεργο, συνεπώς, που αυτοί οι συνομιλητές τής προσέφεραν το μάξιμουμ: την ταύτιση του «ενδιαφέροντος για το δημόσιο πανεπιστήμιο» με την καταγγελία κάθε αντίστασης στο νεοφιλελεύθερο ξεθεμέλιωμά του. Δεν χρειάζεται να καταφύγουμε στο ενθουσιώδες ρεπορτάζ του «Αδέσμευτου Τύπου» (2.2.07), σύμφωνα με το οποίο «οι 1.000 πανεπιστημιακοί καθηγητές οι οποίοι συναντήθηκαν το πρωί με την υπουργό Παιδείας κ. Μαριέττα Γιαννάκου [sic], κατήγγειλαν ανοικτά ότι οι καταλήψεις τελούνται από εξωπανεπιστημιακούς». Ο εκ των επικεφαλής της πρωτοβουλίας, καθηγητής Αντώνης Λιάκος, είναι εξαιρετικά σαφής στην «Καθημερινή» της ίδιας μέρας: «Λένε ότι όποιος χτίζει κερκίδες, σπέρνει χούλιγκαν. Σπείρετε λοιπόν αμφιθέατρα και θα θερίσετε βιαιότητες» («Καθημερινή» 2.2.07). «Αμφιθέατρο» ίσον «βία». Ο όποιος «διάλογος» νομιμοποιείται μόνο στους προθαλάμους των υπουργείων και τα σαλόνια των ΜΜΕ...